

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210217248
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7210217248.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobkyne P. I., A.. X.X.XXXX, W.Ý. Q. O., O. XX, právne zastúpenej JUDr. Alexanderom Parajošom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Skladná 64, proti žalovanej Y. F., A.. X.X.XXXX, W. Q. O., Č. XX, právne zastúpenej JUDr. Viktorom Križiakom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Moyzesova 46, o zaplatenie 10.622,05 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 42C/111/2010-415 zo dňa 27.9.2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom zaväzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Priznáva žalobkyni proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II ako súdu prvej inštancie rozsudkom č.k. 42C/111/2010-415 zo dňa 27.9.2021 zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 10.622,05 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 3.10.2007 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti úrokov z omeškania vo výške 20 % ročne zo sumy 10.622,05 € od 2.10.2007 do zaplatenia zastavil v rozsahu prevyšujúcom úroky z omeškania priznané vo výške 8,5 % ročne a rozhodol, že žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne podanej tamojšiemu súdu ešte 15.7.2010, ktorou sa domáhala voči žalovanej zaplatenia žalovanej sumy pôvodne 320.000,- Sk aj s úrokom z omeškania vo výške 20 % ročne od 2.10.2007 do zaplatenia. Žalobkyňa pritom žalobu odôvodnila tým, že žalovanej požičala dňa 2.8.2007 sumu 250.000,- Sk a dňa 9.8.2007 sumu 70.000,- Sk. Žalovaná jej mala vrátiť peniaze do 2.10.2007, avšak napriek viacerým prísľubom sa tak nestalo, preto sa svojho nároku žalobkyňa domáha súdom.

3. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť a poprela, žeby jej žalobkyňa žiadanú sumu požičala. Podľa jej tvrdení žalobkyňa tieto peniaze požičala P.Á. F. W. W. a to jej prostredníctvom, pričom žalovaná uvedenej osobe od žalobkyne prijatú sumu aj odovzdala. Totiž už aj pred týmto dátumom žalobkyňa požičala P. F. iné sumy, ktoré jej F. vždy vrátila aj s dohodnutým úrokom. Finančné prostriedky teda žalobkyňa požičala P. F. na nimi dohodnutý účel, avšak žalovaná nedisponuje podpísaným dokladom o tejto skutočnosti a to čestné prehlásenie ňou podpísané. Tvrdila, že išlo o čestné prehlásenie podpísané v roku 2009 z dôvodu psychického nátlaku a vyhrážok žalobkyne ohľadne jej osoby.

4. Súd prvej inštancie vo veci už rozhodol v poradí prvým rozsudkom dňa 2.4.2012 č.k. 42C/11/2010-208 tak, že zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu aj so zákonným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti čo do úrokov z omeškania žalobu zamietol a zároveň zaviazal

žalovanú s povinnosťou žalobkyni zaplatiť trovy konania vo výške 1.689,99 €. Po podaní odvolania zo strany žalovanej vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, ktorý svojim uznesením 4Co/122/2012-228 zo dňa 30.12.2015 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V uvedenom uznesení odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal námietskou nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej v tomto spore, ktorú jej právny zástupca v konaní vzniesol a tiež nevykonával ďalšie dôkazy, ktoré boli navrhované a ktoré mohli byť relevantné pre rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to, že vo veci prebiehalo aj trestné konanie vedené proti žalovanej, ale aj proti P. F., ktoré nebolo právoplatne skončené bolo potrebné aj túto skutočnosť zohľadniť, lebo v prípade uznania viny napr. len P. F. za podvodné konanie ohľadne vylákania predmetnej sumy od žalobkyne by bolo nevyhnutné vysporiadať sa aj s touto skutočnosťou.

5. Po vrátení veci súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie následne konanie aj prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 5T/24/2012 a pokračoval v konaní až potom čo rozsudok v trestnej veci nadobudol právoplatnosť.

6. Z rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/24/2012 zo dňa 15.4.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 11.9.2020 mal súd pritom preukázané, že žalovaná bola uznaná vinou z prečinu podvodu formou spolupáchateľstva, a to práve pre skutky v súvislosti so žalovanou sumou v tomto konaní. S poukazom na ust. § 193 CSP súd prvej inštancie uviedol, že je viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a tým je preukázané protiprávne konanie žalovanej, ktorá spáchaním trestného činu spôsobila žalobkyni škodu tým, že jej riadne a včas nevrátila požičané finančné prostriedky.

7. Súd prvej inštancie vykonal už okrem predtým vykonaného dokazovania a výsluchu strán konania aj výsluch svedkýň G. Y., Y. U., oboznámil sa so všetkými listinnými dôkazmi osobitne s čestným prehlásením zo dňa 9.8.2007, kde žalovaná potvrdila, že si dňa 2.8.2007 od žalobkyne požičala 250.000,- Sk a dňa 9.8.2007 70.000,- Sk, pričom uvedenú sumu sa zaviazala vrátiť do 2.10.2007, len k uvedenému textu bolo rukou dopísané, že peniaze boli odovzdané pani P. F.. Žalovaná tvrdila, že čestné prehlásenie nepodpísala 9.8.2007, ale dva dni predtým ako bolo podané dané podanie na prokuratúru, a to pod nátlakom. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaná ju oslovila s tým, že podniká so svojou bývalou kolegyňou pani F. so zlatom a preto im viackrát požičala finančné prostriedky na podnikanie, ktoré jej vrátili. V podstate v tomto smere sa to zhodovalo aj s oznámením, ktoré podala H. O.Á. Okresnej prokuratúre Košice II dňa 23.4.2019, keď za seba a v mene žalobkyne podala trestné oznámenie na žalovanú.

8. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že žalovaná prevzala od žalobkyne uvedené finančné čiastky, len bola toho názoru, že nie je povinná ich vrátiť, lebo pri preberaní peňazí vystupovala iba ako sprostredkovateľ medzi žalobkyňou a P. F., ktorej bola hotovosť určená.

9. Z vyššie uvedeného trestného rozsudku jednoznačne vyplýva, že tak žalovaná Y. F. ako aj P. F. boli uznané vinnými okrem iného z toho, že v Košiciach po predchádzajúcej vzájomnej dohode Y. F. vylákala od P. I. formou pôžičky finančné čiastky dňa 2.8.2007 a 9.8.2007 od zámenkou zakúpenia drahých kovov a ich následného predaja so ziskom cestou P. F., pričom o tejto pôžičke spísala čestné prehlásenie, že uvedenú sumu sa zaväzuje vrátiť do 2.10.2007, avšak peniaze žalobkyni vrátené neboli. Svojim konaním takto obidve obžalované následne odsúdené spôsobili P. I. škodu vo výške 10.622,05 € tým, že spáchali prečin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20k, § 221 ods. 1, ods. 2 trestného zákona, za čo bola Anna Pobožná odsúdená k trestu odňatia slobody 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. V závere tohto trestného rozsudku trestný súd konštatuje, že o nárokoch poškodených tak H. O. ako aj P. I., ktoré v trestnom konaní uplatnili voči obžalovaným, rozhodnuté nebolo vzhľadom k tomu, že tieto si už skôr uplatnili v civilných konaniach.

10. Súd prvej inštancie následne posudzoval nárok žalobkyne na základe ustanovení Občianskeho zákonníka o zmluve o pôžičke a platnosť tohto právneho úkonu v zmysle ust. § 37 ods. 1, § 39 a § 49a Občianskeho zákonníka.

11. V prejednávanej veci mal preukázané, že žalovaná formou pôžičky vylákala od žalobkyne finančnú hotovosť vo výške žalovanej sumy a uviedla ju do omylu v tom, že jej požičané finančné prostriedky vráti. Z odôvodnenia rozhodnutia aj v trestnej veci vyplýva, že bol prítomný podvodný úmysel žalovanej,

ktorá získala finančné prostriedky od poškodenej žalobkyne, pretože jej (a nielen jej ale i O.) rozprávala o výhodnom podnikaní a slušných zárobkoch a výnosoch a následne navrhla, aby jej prostriedky poskytli a dokonca garantovala, že im budú v dohodnutom čase vrátené. Keďže v prejednávanej veci sa žalobkyňa zákonom predpísaným spôsobom určenia neplatnosti zmluvy o pôžičke nedomáhala, platí právna domnienka, že právny úkon je platný a na základe uvedeného je právnym titulom na priznanie uplatneného nároku zmluva o pôžičke. Následne súd prvej inštancie cituje ust. § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vo všeobecnej rovine opisuje predpoklady vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu. Poukazujúc na to, že žalovaná bola uznaná vinným právoplatným trestným rozsudkom, je občianskoprávny súd v tomto konaní týmto rozhodnutím viazaný. Bola preukázaná tak výška škody ako aj príčinná súvislosť, ktorá je daná samotným charakterom protiprávneho konania, a to formou prečinu. V prejednanom prípade bolo preukázané aj zavinenie vo forme úmyslu, keďže spáchanie prečinu podvodu je výsledkom úmyselného konania žalovanej, o čom bolo právoplatne rozhodnuté už v trestnom konaní.

12. Keďže právny zástupca žalovanej vo vzťahu k nároku na náhradu škody vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie to posudzoval podľa ust. § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o úmyselne spôsobenú škodu, objektívna lehota je 10 ročná a začala plynúť 2.8.2007 pri sume 8.298,48 € a 9.8.2007 pri sume 2.323,57 €. Objektívna premlčacia lehota tak uplynula 2.8.2017 a 9.8.2017, pričom žaloba bola daná na súde 15.7.2010, t.j. v rámci jej plynutia. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a v prejednávanej veci získala žalobkyňa vedomosť o škode a o tom kto za ňu zodpovedá v okamihu, keď jej finančné prostriedky vrátené neboli. V čestnom prehlásení sa totiž zaviazala vrátiť žalovaná finančné prostriedky do 2.10.2007, nedodržaním tejto lehota nasledujúcim dňom začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula 3.10.2009. Je pravdou, že žalobkyňa si nárok titulom pôžičky uplatnila 15.7.2010, ale vrátenia peňazí sa domáhala aj v rámci trestného konania, ako to vyplýva z pripojeného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/24/2020, kde bolo zistené, že žalobkyňa si nárok na náhradu škody uplatnila už v rámci vyšetrovania vedeného Okresným riaditeľstvom PZ v Košiciach pod číslom ČVS: ORP-985/6-OJP-KE-29 a to dňa 1.6.2009 v oznámení skutočnosti nasvedčujúcich k tomu, že bol spáchaný trestný čin, a teda žalobkyňa si nárok na náhradu škody uplatnila v trestnom konaní včas v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty. Dňa 1.6.2009 sa zastavilo plynutie premlčacej lehoty, ktorá by bola inak márne uplynula 2.10.2009. Žalobkyňa v začatom konaní riadne pokračovala a trestným rozsudkom jej škoda nebola priznaná práve s odkazom už na prebiehajúce civilné konanie. Nárok žalobkyne tak nie je premlčaný ani v subjektívnej ani v objektívnej premlčacej lehote.

13. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie priznal žalobkyni uplatnený nárok proti žalovanej a v zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 OZ ako aj vl. nar. č. 87/1995 Z.z. aj so zákonným úrokom z omeškania od 3.10.2007 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti s poukazom na ust. § 144 a nasl. CSP pre späťvzatie žaloby nad rámec priznaných úrokov z omeškania bolo konanie zastavené.

14. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni, ktorá bola v konaní plne úspešná aj plný nárok na náhradu trov konania, pretože nižšia výška priznaných úrokov z omeškania vo výške teda zákonnej nemôže mať vplyv na výpočet tarifnej hodnoty sporu, ktorá bude vychádzať z priznanej sumy.

15. V zákonnej lehote podala žalovaná proti rozsudku, a to z jeho zaväzujúcemu výroku a výroku o trovách konania odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ CSP. Podľa nej sa súd prvej inštancie v rozhodnutí nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Úplne ignoroval skutočnú motiváciu konania P. I., pretože z dokazovania vyplynulo, že osoba P. F. viackrát zhodnocovala žalobkyni jej peniaze, ktoré jej táto dobrovoľne odovzdávala práve za účelom ich investovania do nákupu drahých kovov či obdobných akvizícií na burze. Vedela, že konečným príjemcom peňazí je P. F., ale na naliehanie a vyhrážky žalobkyne bolo ex post žalovanou vyhotovené formálne prehlásenie, ktorým sa žalobkyňa snaží legitimizovať existenciu pôžičkového vzťahu. Súd sa teda relevantne nezaoberal ani námietkou nedostatku pasívnej legitimácie žalovanej v tomto spore a tiež nesprávne posúdil aj vznesenú námietku premlčania, pretože neprihliadol na to, že na čestnom prehlásení bolo dopísané rukou, že peniaze boli odovzdané pani P. F.. Právny úkon pôžičky bol teda reálne predstieraný a všetky zúčastnené osoby boli s touto skutočnosťou stotožnené. Pokiaľ aj právoplatný rozsudok v trestnej veci hovorí, že žalovaná spáchala trestný čin podvodu, nikdy nemohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy o pôžičke, lebo absentoval záväzok a vôľa strán takúto zmluvu uzavrieť.

Žalobkyňa žiadala uvedené finančné prostriedky od žalovanej vrátiť titulom pôžičky, ktorá však medzi účastníkmi nikdy reálne nevznikla, a preto súd nesprávne vyhodnotil právny titul na základe, ktorého žalobkyňa odôvodňovala svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Žalovaná si ani nemala dôvod v auguste 2007 pre seba požičovať finančné prostriedky, pretože disponovala vlastnými finančnými prostriedkami, a keby bola potrebovala bola by si ich požičala od dcéry, pretože v trestnom konaní vystupovala ako poškodená aj P. F. F. dcéra žalovanej, ktorá P. F. požičala sumu 2.340 000,- Sk za účelom rýchleho zhodnotenia. V prípade uplatnenia žalobného nároku titulom bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody sa žalobkyňa o jej vzniku preukázateľne dozvedela už v roku 2007, pričom subjektívna lehota začala plynúť 2.10.2007, a vtedy si žalobkyňa mohla svoj nárok titulom náhrady škody u žalovanej prvýkrát uplatniť. V zmysle ustálenej judikatúry platí, že nemusí dôjsť k právoplatnému rozhodnutiu v trestnom konaní na to, aby bolo možné uplatniť náhradu škody v subjektívnej lehote. Subjektívna premlčacia lehota teda uplynula 3.10.2009 a žalobkyňa podala žalobný návrh až v roku 2010, preto mal súd prvej inštancie tento nárok ako premlčaný zamietnuť. Uplatnenie akéhokoľvek nároku zo strany žalobcu sa objektívne javí aj ako nárok uplatňovaný v rozpore s dobrými mravmi, a preto sú niektoré úvahy súdu v rozsudku rozporné s jeho samotným výrokom. Na základe uvedeného žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vo veci rozhodol sám tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej náhradu trov konania alternatívne, aby vec vrátil po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

16. Písomne sa k odvolaniu vyjadrila žalobkyňa s tým, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a ako také ho navrhuje odvolaciemu súdu potvrdiť, uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania. Ak žalovaná poukazuje na to, že súdny spor trval neprímerane 11 rokov, a to vinou súdu, čo nie je pravdivé, pretože bola to žalovaná, ktorá tento spor vyvolala a od samého začiatku mohla navrhnúť mimosúdnu dohodu, čo sa však nestalo. Trestné konanie v podstate poslúžilo k tomu účelu, že vyšiel najavo skutočný úmysel žalovanej vo vzťahu k žalobkyňi v súvislosti s prevzatím žalovanej istiny a okrem toho bola to práve žalovaná, ktorá účelovo naťahovala trestné konanie. Taktiež nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že žalobkyňa si v trestnom konaní neuplatnila škodu vo výške žalovanej istiny, pretože už v rámci vyšetrovania tak urobila, čo je okrem iného uvedené aj bode 46. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Jediným dôvodom nepriznania nároku na náhradu škody žalobkyňi v trestnom konaní bolo to, že predmetný nárok bol už uplatnený v civilnej žalobe. Žalovaná neuniesla dôkazné bremeno na svoje tvrdenia, že v predmetnom vzťahu pôsobila len ako sprostredkovateľ a odovzdávala peniaze tretej osobe P. F., pretože minimálne zo strany žalovanej nebolo preukázané o aké konkrétne a skutočné zhodnotenie či benefit pre žalobkyňu sa malo jednať, preto aj prípadným využitím § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka išlo by len o nepomenovanú zmluvu, ktorá v konečnom dôsledku vykazuje znaky a prvky zmluvy o pôžičke. Taktiež správne súd prvej inštancie sa vysporiadal s námietkou premlčania s tým, že nárok bol uplatnený včas.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.1.2022, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

18.. Žalovaná podala odvolanie proti zaväzujúcemu výroku rozsudku a súvisiacemu výroku o trovách konania. Odvolanie proti výroku o čiastočnom zastavení konania nesmerovalo, preto tento výrok nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom.

19. Žalovaná použila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f/, g/, h/ CSP. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je nové doplnené ustanovenie (oproti Občianskemu súdnemu poriadku) v dôsledku nových inštitútov - prostriedky procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 a nasl. CSP). Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom

prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

20. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývali a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd je názoru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je precízne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolacie námietky odvolateľky boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

21. Poukazujúc na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje, že vecne správne, mimoriadne podrobné sú dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Na zvýraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

22. Ak žalovaná naďalej namieta nedostatok jej pasívnej legitímácie v tomto spore, táto námietka neobstojí s poukazom na právoplatný rozsudok v trestnom konaní, kde bola uznaná vinnou a odsúdená práve pre jej protiprávne konanie v súvislosti s odvodným vylákaním finančných prostriedkov od žalobkyne, ktorá nebola jednou poškodenou. Skutočnosť, že na čestnom prehlásení z 9.8.20207 je rukou dopísaná poznámka o odovzdaní peňazí p. F. P. je irelevantná a nič nemení na texte prehlásenia, ktorý potvrdzuje, že si peniaze požičala žalovaná a že sa ich zaväzuje vrátiť do 2.10.2007. Práve týmto konaním ako to vyplýva aj z trestného rozsudku naplnila žalovaná skutkovú podstatu trestného činu podvodu. Taktiež neobstojí obrana žalovanej, že absentuje jej záväzok a vôľa strán takúto zmluvu uzavrieť a iné okolnosti žalovaná v konaní nepreukázala.

23. Úvahy súdu prvej inštancie sú úplne legitímne a korešpondujú aj so zisteniami súdu v trestnom konaní, preto je správne právne posúdenie nároku žalobkyne podľa § 4320 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aj keď si žalobkyňa v pôvodnej žalobe uplatnila nárok titulom pôžičky, vykonané dokazovanie jednoznačne preukázalo, že ide o nárok na náhradu škody, vyplývajúci z protiprávneho konania žalovanej, za ktoré bola právoplatne odsúdená. Okolnosti skutkové popísané v žalobe sú identické so skutkom, pre ktorý bola žalovaná (spolu s F.) odsúdená a právna kvalifikácia teda vyplývala z dokazovania. Aj postup súdu prvej inštancie po zrušení jeho v poradí prvého rozsudku odvolacím súdom je v súlade s právnym názorom, vyjadreným v uznesení odvolacieho súdu.

24. Správne je aj posúdenie námietky premlčania súdom prvej inštancie vznesenej žalovanou a je plne súladne s ustálenou judikatúrou (CpJ 35/2078 R 22/1987, CpJ 35/1978 R 22/1979). Žalobkyňa si už v rámci trestného konania pred vyšetrovateľom a to v oznámení skutočností nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, uplatnila nárok na náhradu škody, následne na hlavnom pojednávaní pred trestným súdom, riadne v začatom konaní pokračovala a tak podľa § 112 Občianskeho zákonníka premlčacia doba neplynula až do právoplatného skončenia trestného konania. V trestnom rozsudku je pritom jednoznačne uvedené, že o náhrade škody tento súd v adhéznom konaní nerozhodoval preto, že žalobkyňa si identický nárok už na súde uplatnila. Nie je možné preto konštatovať premlčanie nároku

žalobkyne, ak si ho uplatnila v trestnom konaní aj v občianskoprávnom konaní a to na základe toto istého skutkového základu. Vzhľadom na konštatovanie viny žalovanej v trestnom konaní a jej právoplatné odsúdenie je jej požiadavka posúdiť nárok žalobkyne ako v rozpore s dobrými mravmi absurdná.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola so svojím odvolaním úspešná, preto má úspešná žalobkyňa proti nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).